

Arrest

nr. 205 299 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BENKHELIFA
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 12 juni 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van *“de impliciete beslissing om verzoeker over te dragen op basis van de Dublin III-reglementering, genomen zonder instrumentum”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten S. BENKHELIFA en H. RIAD, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, werd verschillende keren aangetroffen in illegaal verblijf, naar aanleiding waarvan hij in het bezit werd gesteld van bevelen om het grondgebied te verlaten of herbevestigingen daarvan. Deze bevelen werden gegeven op grond van artikel 7, eerste lid

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het laatste bevel dateert van 18 april 2018.

Op 7 juni 2018 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota op dat de vordering niet ontvankelijk is omdat de aangevochten “impliciete beslissing” niet bestaat.

2.2. Verzoeker verwijst naar de inhoud van de “*beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen*” van 7 juni 2018. Hij stelt vast dat er een verwijzing is naar de bepalingen van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (de Dublin III-verordening) – terwijl de vorige verwijderingsbeslissingen werden genomen in het kader van de Terugkeerrichtlijn – en dat er sprake is van een “*positieve eurodac-hit voor Italië*”. Hij benadrukt de volgende passus in deze beslissing :

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente hem betekend werd op 18/04/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Het is de laatste zin die verzoeker doet besluiten dat er wel een beslissing moet zijn tot overdracht aan Italië.

2.3. De Raad stelt vast dat de bewoordingen van de voormelde beslissing tot vasthouding niet toelaten vast te stellen dat de verwerende partij inmiddels impliciet de beslissing zou hebben genomen om verzoeker daadwerkelijk over te dragen; hoogstens kan hieruit de intentie worden afgeleid om Italië om terugname van de betrokkene te verzoeken op grond van de Dublin III-verordening ingevolge de eurodac-hit. Uit niets blijkt dat dat reeds is gebeurd, laat staan dat de verwerende partij daaropvolgend reeds impliciet zou hebben besloten tot effectieve overdracht aan de Italiaanse asielinstanties. Niet onbelangrijk daarbij is de vaststelling dat de Raad, in het kader van de afwikkeling van de betekening van de procedurestukken en de vraag naar een mogelijke datum van effectieve verwijdering met het oog op het fixeren van de huidige zaak op het meest nuttige moment, vanwege de verwerende partij een document heeft ontvangen waarop uitdrukkelijk staat vermeld dat er geen overdracht is gepland. Bovendien bevestigt de raadsman van de verwerende partij dat er vooralsnog geen sprake is van een overdracht en dat, indien toch zou worden besloten om verzoeker daadwerkelijk over te dragen aan Italië, een expliciete beslissing zal worden genomen zoals voorzien in artikel 26 van de Dublin III-verordening, waartegen verzoeker zich in rechte zal kunnen verweren.

De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat er in de huidige stand van het geding geen enkele indicatie voorhanden is waaruit zou blijken dat de verwerende partij een impliciete beslissing zou hebben genomen om verzoeker aan Italië over te dragen. De bewoordingen in de beslissing tot vasthouding – met betrekking tot dewelke de Raad overigens niet de bevoegdheid heeft om erover te oordelen – doen aan het hiervoor gestelde geen afbreuk.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. WIJNANTS